

Wat is de uitverkiezing?

*Want hen die Hij van tevoren gekend heeft, heeft Hij er ook **van tevoren toe bestemd (heeft Hij ook van tevoren uitgekozen, heeft Hij ook van tevoren uitverkoren)** om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders (Romeinen 8:29).*

Ik denk dat dit de kerntekst in de Bijbel is, als het over de uitverkiezing gaat.

Wat hieronder volgt is wel veel en misschien ook wel moeilijk, maar ik wil graag het hele verloop van de Romeinenbrief tot en met hoofdstuk 8, waar de uitverkiezing wordt behandeld, uitleggen, om te laten zien dat de uitverkiezing niet uit de lucht komt vallen, maar in een bepaald verband staat en een logisch vervolg is op wat in het voorgaande is gezegd.

1. In Romeinen 1 en 2 en de helft van 3 legt Paulus uit dat iedereen, zowel Jood als heiden, heeft gezondigd en verloren is. Iedereen is het waard om door God te worden veroordeeld:

*Wat dan wel? Zijn wij voortreffelijker? Beslist niet! Wij hebben immers zojuist **én Joden én Grieken beschuldigd dat zij allen onder de zonde zijn**, zoals geschreven staat: **Er is niemand rechtvaardig**, ook niet één, (..) Wij weten nu dat alles wat de wet zegt, zij dat spreekt tot hen die onder de wet zijn, **opdat elke mond gestopt wordt en de hele wereld doemwaardig wordt voor God (het oordeel van God verdient)** (Romeinen 3:9, 10 en 19).*

2. Geen enkel mens is dus rechtvaardig. Maar In de tweede helft van Romeinen 3 legt Paulus uit, dat er een andere rechtvaardigheid of gerechtigheid is, namelijk de gerechtigheid van God Zelf, dat is in het bijzonder de gerechtigheid van Christus, God in het vlees, God met ons, Immanuel.

Die gerechtigheid van Christus is het geloof van Christus. Het is het geloof, dat Hij aan het kruis de zonden van de hele wereld moest dragen, een geloof, waaraan Hij gevolg gaf door dat ook metterdaad te doen.

Dit geloof komt binnen bij elk mens, die het niet tegenhoudt. Het komt binnen bij elk mens, die het binnen laat komen, als hij de waarheid met betrekking tot dit geloof hoort prediken. Het komt binnen bij elk mens, die het niet in ongerechtigheid ten onder houdt maar zelf met dit geloof gaat geloven. (In het Grieks is dat in Romeinen 3 te zien, in het Nederlands minder of nauwelijks). En zo gelooft die mens met het geloof van Christus en is hij rechtvaardig met de rechtvaardigheid of de gerechtigheid van Christus, dus de gerechtigheid van God Zelf:

Maar nu is zonder de wet **gerechtigheid van God** geopenbaard, waarvan door de Wet en de Profeten is getuigd: namelijk **gerechtigheid van God door het geloof van Jezus Christus, tot allen en over allen die geloven** (..) (Romeinen 3:21 en 22).

Dus onze gerechtigheid en ons geloof zijn louter genade:

*Want allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God, en worden **om niet gerechtvaardigd door Zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus*** (Romeinen 3:23 en 24).

In Galaten 2 zie je hetzelfde:

*Wij weten dat een mens niet **gerechtvaardigd wordt** uit werken van de wet, maar **door het geloof van Jezus Christus**. En ook **wij zijn in Christus Jezus gaan geloven**, opdat wij **gerechtvaardigd zouden worden uit het geloof van Christus** en niet uit werken van de wet. Immers, uit werken van de wet wordt geen vlees gerechtvaardigd* (Galaten 2:16).

*Ik ben met Christus gekruisigd; en niet meer ik leef, maar **Christus leeft in mij**; en voor zover ik nu in het vlees leef, **leef ik door het geloof van de Zoon van God**, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven* (Galaten 2:20).

De mens wordt gerechtvaardigd **door** het geloof van Jezus Christus. Als hij dit erkent, komt dat geloof bij hem binnen en gelooft hij met dat geloof. Hij wordt dan gerechtvaardigd **uit** het geloof van Christus.

3. In Romeinen 4 legt Paulus uit, dat het principe van de rechtvaardiging uit het geloof geen nieuwe leer is, omdat Abraham ook al uit het geloof werd gerechtvaardigd:

*Wat zullen wij dan zeggen dat Abraham, onze vader, wat het vlees betreft verkregen heeft? Immers, als Abraham uit werken gerechtvaardigd is, heeft hij iets om zich op te beroemen, maar niet bij God. Want wat zegt de Schrift? En **Abraham geloofde God, en het is hem tot gerechtigheid gerekend*** (Romeinen 4:1-3).

Dat Paulus dit uitlegde, was ook wel nodig, omdat veel Joden dachten dat ze uit de werken van de wet gerechtvaardigd moesten worden en dat dat de leer van hun vaders was.

4. In Romeinen 5 legt Paulus uit dat mensen, die gerechtvaardigd zijn uit het geloof, vrede met God hebben; dus mensen, die gerechtvaardigd zijn door het geloof van Christus en dat hebben aanvaard en met dat geloof zijn gaan geloven, hebben vrede met God:

***Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede bij God** door onze Heere Jezus Christus* (Romeinen 5:1).

Maar zij hebben niet alleen vrede met God. Ze zullen ook de heerlijkheid van God ontvangen en hopen daarop:

Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus. Door Hem hebben wij ook de toegang verkregen door het geloof tot deze genade waarin wij staan, en wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God (Romeinen 5:1 en 2).

De heerlijkheid van God is **het zichtbaar en tastbaar worden en aanwezig zijn van de beloften**, alle beloften van het Oude Testament. Dat begint in dit leven en wordt vervolmaakt bij de lichamelijke terugkomst van Christus op aarde (zie Thayer 's Greek Lexicon).

Deze heerlijkheid bestaat uit

a. de afwezigheid van de zonde:

*Want allen hebben gezondigd en missen **de heerlijkheid van God*** (Romeinen 3:23). De aanwezigheid van zonde betekent de afwezigheid van de heerlijkheid van God, dus de afwezigheid van zonde betekent de aanwezigheid van de heerlijkheid van God.

b. de afwezigheid van de gevolgen van de zonde, namelijk (alles wat leidt tot) de dood:

*En toen Jezus dat hoorde, zei Hij: Deze ziekte (de ziekte van Lazarus) is niet tot de dood, maar is er met het oog op **de heerlijkheid van God** (namelijk genezing, ja, sterker nog, opwekking uit de dood), opdat de Zoon van God erdoor verheerlijkt wordt* (Johannes 11:4).

Samenvattend vanaf het begin van de Romeinenbrief:

Iedereen heeft gezondigd. Iedereen mist gerechtigheid en verdient Gods oordeel.

Maar voor iedereen is er een andere gerechtigheid, de gerechtigheid van God Zelf, namelijk het geloof van Jezus Christus.

En iedereen die dat geloof aanvaardt en met dat geloof gelooft, wordt en is gerechtvaardigd uit dat geloof.

En zij, die gerechtvaardigd zijn uit dat geloof

a. hebben vrede met God en

b. zullen de heerlijkheid van God zichtbaar en tastbaar zien worden in hun leven. Ze zullen de zonden en de gevolgen van de zonden meer en meer overwinnen. Dat begint nu en zal worden vervolmaakt bij de terugkomst van Christus op aarde. Dan zullen ze een verheerlijkt lichaam ontvangen, dat niet meer **kan** zondigen of sterven.

Paulus' eigen samenvatting (die nogal ingewikkeld geformuleerd is en die, in het Nederlands, nauwelijks weergeeft wat er in het Grieks staat) kunt u vinden in Romeinen 5:12-21.

5. In het op een na laatste vers van Romeinen 5 zegt Paulus:

*De wet echter kwam er nog bij opdat de overtredding zou toenemen, maar **waar de zonde is toegenomen, daar is de genade meer dan overvloedig geweest** (Romeinen 5:20).*

Hoe meer zonde, hoe meer genade.

Daarom begint hij Romeinen 6 met de vraag:

*Wat zullen wij dan zeggen? **Zullen wij in de zonde blijven**, opdat de genade toeneemt (Romeinen 6:1)?*

Zullen we blijven zondigen?

Zijn antwoord is: “Nee, natuurlijk niet. Absoluut niet. Want we zijn met betrekking tot de zonde gestorven:”

***Volstrekt niet!** Hoe zullen wij, **die met betrekking tot de zonde gestorven zijn**, nog daarin leven (Romeinen 6:2)?*

Hij bedoelt: “We zijn niet alleen rechtvaardig, omdat we met Christus aan de zonden zijn gestorven. We zijn ook heilig, omdat we met Christus aan de zonden zijn gestorven. Onze zonden veroordelen ons niet alleen niet meer, ze zijn ook begraven:

*Of weet u niet dat wij allen die in Christus Jezus gedoopt zijn (ondergedompeld zijn), in Zijn dood gedoopt zijn (in Zijn dood ondergedompeld zijn)? **Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood (door onderdompeling in de dood en in het graf)**, (..) (Romeinen 6:3 en 4).*

Let wel! Dit gebeurde tweeduizend jaar geleden en dit gebeurt niet, als we tot geloof komen (zoals meestal wordt gedacht).

*Dit weten wij toch, dat **onze oude mens met Hem gekruisigd is**, opdat het lichaam van de zonde tenietgedaan zou worden en wij niet meer als slaaf de zonde zouden dienen (Romeinen 6:6).*

Het doel van deze kruisiging en deze begrafenis is, dat we zullen geloven, dat die hebben plaatsgevonden en dat we door dat geloof, net als Christus, tot heerlijkheid van de Vader zullen gaan leven en in een nieuw leven zullen gaan wandelen. Met andere woorden, deze kruisiging en deze begrafenis hebben plaats gevonden, maar hebben pas effect, als we dat geloven. Pas dan zullen we tot heerlijkheid van de Vader in een nieuw leven gaan wandelen:

*Als wij nu met Christus gestorven zijn, **geloven wij dat wij ook met Hem zullen leven** (Romeinen 6:8).*

6. Paulus begint hoofdstuk 7 door expliciet aan te geven dat hij tot de Joden spreekt. Hij spreekt in de brieven vaak tot de Joden en hij zet vaak, zoals hier, het Oude en het Nieuwe Verbond tegenover elkaar:

*Of, broeders (naar het vlees), weet u niet – **ik spreek immers tot mensen die de wet (van het Oude Verbond) kennen (de Joden dus)** – dat de wet over de mens heerst zolang hij leeft (Romeinen 7:1)?*

Paulus heeft in Romeinen 6 uitgelegd, dat wij door de dood van Christus vrij zijn van de schuld van de zonde en van de macht van de zonde, zodat we tot heerlijkheid van God kunnen gaan leven en vrucht kunnen gaan dragen voor God.

Hier, in Romeinen 7, legt hij uit dat de Joden, voor wie de wet van het Oude Verbond gold, niet alleen vrij zijn van (de schuld en de macht van) de zonden, maar dat ze ook vrij zijn van die wet, namelijk van de veroordeling door die wet. Hun eerste man, hun zonden, is gestorven en begraven en daarom zijn ze ook vrij van de (huwelijks)wet die hen aan die man bond. Ze zijn nu met een andere man getrouwd, namelijk met Christus en Zijn gerechtigheid:

*Want de gehuwde vrouw is door de (huwelijks)wet gebonden aan de man zolang hij leeft. Als de man echter gestorven is, **is zij ontslagen van de (huwelijks)wet die haar aan de man bond**. Daarom dan, als zij de vrouw van een andere man wordt terwijl haar man leeft, zal zij een overspelige genoemd worden. **Als haar man echter gestorven is, is zij vrij van de (huwelijks)wet, zodat zij geen overspelige is als zij de vrouw van een andere man wordt** (Romeinen 7:2 en 3).*

De Joden (wij) zijn dus vrij van zonden en ze zijn vrij van (de veroordeling door) de wet.

Ze moeten ook wel vrij zijn van (de veroordeling door) de wet. Want (de veroordeling door) die wet prikkelde juist tot zonden:

*Maar de zonde heeft door het gebod (door de wet met zijn geboden) een aanleiding gevonden en in mij allerlei (zondige) begeerte teweeggebracht, want **zonder de wet is de zonde dood** (Romeinen 7:8).*

Het doel van het vrij zijn van (de schuld en de macht van) de zonden en het vrij zijn van de veroordeling door de wet is dus vrucht dragen voor God. Het is daarom het houden van de wet, die heilig is en goed:

*Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen dan door de wet. Ik zou immers ook niet geweten hebben dat begeerte zonde was, als de wet niet zei: U zult niet begeren. (..) **Zo is dan de wet heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed** (Romeinen 7:7 en 12).*

Echter, een oudtestamentische, Joodse gelovige kon de wet niet houden, omdat hij vleselijk was, terwijl de wet geestelijk is:

*Want **wij weten dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde*** (Romeinen 7:14).

En nu komen we bij nog een voordeel van de dood van Christus. Zijn dood

leidde tot Zijn opstanding, zodat Hij de Heilige Geest kon uitstorten op aarde en elke gelovige de inwoning van de Heilige Geest kon geven, zodat hij niet vleeselijk blijft, maar geestelijk wordt en de wet, die een geestelijke wet is, kan gaan houden.

Jezus voorspelt dit en zegt:

Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. En dit zei Hij over de Geest, Die zij die in Hem geloven, ontvangen zouden; want de Heilige Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was (Johannes 7:38 en 39).

Samenvattend: De dood van Christus bevrijdde van de schuld van de zonde. De dood van Christus bevrijdde van de macht van de zonde. De dood van Christus bevrijdde de Joden van de veroordeling door de wet. De dood van Christus leidde tot Zijn opstanding en zo tot de uitstorting van de Heilige Geest en de inwoning van die Geest in een gelovige, zodat hij geestelijk wordt en de wet kan houden.

7. Het begin van Romeinen 8 is ook een samenvatting. Het is een samenvatting van Romeinen 6 en Romeinen 7:

Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn; want de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood. Want wat voor de wet onmogelijk was, doordat zij door het vlees krachteloos was – heeft God Zelf gedaan: Hij heeft Zijn eigen Zoon gezonden in een gedaante gelijk aan het zondige vlees, en dat omwille van de zonde, en de zonde veroordeeld in het vlees; opdat de rechtvaardige eis van de wet vervuld wordt in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest (Romeinen 8:1-4, deels Telos vertaling, deels HSV).

De nieuwtestamentische (Joodse) gelovige is geestelijk en kan geestelijk denken. Hij kan bedenken dat de schuld van de zonde, de macht van de zonde, de gevolgen van de zonde, namelijk de dood, en de veroordeling door de wet zijn weggenomen **op het moment dat Christus stierf!** Hij kan deze geestelijke werkelijkheid bedenken. Hij kan bedenken dat de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus, hem vrijmaakte van de wet van de zonde en van de dood, **op het moment dat Christus stierf!**

En dit geestelijke geloofsdnken leidt tot de heerlijkheid van God in zijn leven.

Het leidt tot de overwinning over de zonden en de gevolgen van de zonden:

*Want het denken van het vlees is de dood, maar **het denken van de Geest is leven en vrede*** (Romeinen 8:6).

De gelovige laat zich in zijn denken nu leiden door de Geest en de Geest leidt hem, via de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus, naar de wetenschap dat hij een kind van God is:

*Want u hebt niet de Geest van slavernij ontvangen, die opnieuw tot angst leidt, **maar u hebt de Geest van aanneming tot kinderen ontvangen, door Wie wij roepen: Abba, Vader*** (Romeinen 8:15)!

De Geest leidt hem, via de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus, ook naar de wetenschap dat hij, als kind van God, een erfgenaam van God is en een mede-erfgenamen van Christus; en dat hij net als Christus en met Christus, de beloften, dus de heerlijkheid van God zal beërven:

*En als wij kinderen zijn, dan zijn wij ook **erfgenamen: erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus**; wanneer wij althans met Hem lijden, **opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden*** (Romeinen 8:17).

Dat beërven gaat weliswaar door lijden heen:

*Want ik ben ervan overtuigd dat **het lijden** van de tegenwoordige tijd **niet opweegt tegen de heerlijkheid** die aan ons geopenbaard zal worden* (Romeinen 8:18).

Maar de Geest helpt de gelovigen door dat lijden heen toch aan de erfenis en komt ze in hun lijden te hulp door voor ze te bidden:

*En evenzo **komt ook de Geest onze zwakheden te hulp**, want wij weten niet wat wij bidden zullen zoals het behoort. **De Geest Zelf echter pleit voor ons** met onuitsprekelijke verzuchtingen* (Romeinen 8:26).

En omdat Hij zo met de gelovigen meewerkt, werken alle dingen voor hen mee aan de verwerkelijking van de heerlijkheid van God in hun leven. En zo werken alle dingen mee ten goede:

En wij weten dat voor hen die God liefhebben (de gelovigen), alle dingen meewerken ten goede (..) (Romeinen 8:28).

En nu komen we bij het eigenlijke onderwerp van dit stukje, de verkiezing.

God heeft de gelovigen van eeuwigheid verkoren. Hij heeft ze van eeuwigheid uitgekozen. Hij heeft Zich van eeuwigheid voorgenomen om ze de Geest te geven, zodat ze met behulp van die Geest de beloften kunnen beërven.

God voorzag in de eeuwigheid hun geloof en nam Zich voor om ze in de tijd te verheerlijken. Hij riep ze in de tijd door Zijn Woord en door Zijn Geest, Hij rechtvaardigde ze in de tijd, toen ze door Zijn Woord en door Zijn Geest tot geloof kwamen, en Hij

verheerlijkt ze in de tijd door ze de inwoning te geven van die Geest, Die ze helpt, om de heerlijkheid daadwerkelijk te beërven.

Want hen die Hij van tevoren gekend heeft (wiens geloof Hij van eeuwigheid gekend heeft), heeft Hij er ook van tevoren toe bestemd (heeft Hij ook van eeuwigheid uitverkoren) om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn (en net als Zijn Zoon de beloften te beërven), opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders. En hen die Hij er van tevoren toe bestemd heeft (van eeuwigheid uitverkoren heeft), die heeft Hij (in de tijd) ook geroepen, en hen die Hij (in de tijd) geroepen heeft, die heeft Hij ook gerechtvaardigd, en hen die Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij ook verheerlijkt (Romeinen 8:29 en 30).

Een gelovige hoopt op de heerlijkheid van God en zijn hoop is geen valse hoop, want hij heeft de Geest ontvangen:

En de hoop beschaamt niet, omdat de liefde van God in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons gegeven is (Romeinen 5:5).

Die Geest is zijn garantie op succes.

Die Geest begint de gelovigen te verheerlijken in de tijd:

Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heere als in een spiegel aanschouwen, worden van gedaante veranderd naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals dit door de Geest van de Heere bewerkt wordt (2 Korinthe 3:18).

En Hij vervolmaakt hun verheerlijking bij de terugkomst van Christus:

Wanneer Christus geopenbaard zal worden, Die ons leven is, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid (Kolossenzen 3:4).

De heerlijkheid van de gelovigen is nu nog ten dele:

Want wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele (..) (1 Korinthe 13:9).

Maar ze zal worden vervolmaakt bij Christus' komst:

(..) wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, zal wat ten dele is, tenietgedaan worden (..) (1 Korinthe 13:10).

Nu immers kijken wij (met behulp van het geloof) door middel van een spiegel in een raadsel (..) (1 Korinthe 13:12),

(..) maar dan (zal ons geloof overgaan in aanschouwen en) zullen wij (Christus) zien van aangezicht tot aangezicht (1 Korinthe 13:12).

In Romeinen 9 gaat Paulus verder over deze uitverkiezing.

Hij noemt twee voorbeelden van mensen, die in Gods beloften geloofden en in wiens leven die beloften door God werden vervuld.

1. Hij noemt eerst Abraham. God beloofde Abraham nageslacht uit Sara, zijn vrouw:

Ik zal u uitermate vruchtbaar maken: Ik zal u tot volken maken en er zullen koningen uit u voortkomen (Genesis 17:6).

Mijn verbond echter zal Ik met Izak maken, de zoon die Sara u volgend jaar op deze vastgestelde tijd zal baren (Genesis 17:21).

Izak, de zoon van Abraham en Sara, werd geboren uit de geslachtsgemeenschap van Abraham met Sara. En dus was hij een zoon naar het vlees.

Maar Izak werd ook geboren uit het geloof van Abraham (en Sara) in Gods belofte. En dus was hij ook een geestelijke zoon.

Eigenlijk was Abraham zelf, als degene die in Gods belofte geloofde en die belofte werkelijkheid zag worden, een geestelijke zoon, een zoon van God.

2. Daarna noemt Paulus Jakob (Israël). God beloofde Jakob, via zijn moeder Rebekka, dat hij het eerstgeboorterecht zou erven:

*De HEERE zei toen tegen haar: Er zijn twee volken in uw schoot, en twee naties zullen zich uit uw lichaam vaneenscheiden. Het ene volk zal sterker zijn dan het andere en **de meerdere (de oudste, Ezau) zal de mindere (de jongste, Jakob) dienen*** (Genesis 25:23).

Jakob geloofde deze belofte:

*Eens had Jakob soep gekookt, toen Ezau uit het veld kwam en moe was. Toen zei Ezau tegen Jakob: Laat mij toch slurpen van dat rode, dat rode daar, want ik ben moe. Daarom gaf men hem de naam Edom. **Toen zei Jakob: Verkoop mij dan eerst je eerstgeboorterecht.** Ezau zei: Zie, ik ga toch sterven; wat moet ik dan met het eerstgeboorterecht? Toen zei Jakob: Zweer het mij eerst. En hij zwoer het hem. **Zo verkocht hij zijn eerstgeboorterecht aan Jakob*** (Genesis 25:29-33).

En zo kreeg hij het eerstgeboorterecht.

Dus was Jakob, als iemand die Gods belofte geloofde, niet alleen een zoon naar het vlees (van Abraham en Izak), maar ook een geestelijke zoon, een zoon van God, en werd de belofte werkelijkheid in zijn leven.

Maar niet elke zoon is een geestelijke zoon.

Ismael was wel een zoon van Abraham, maar slechts een zoon naar het vlees. Hij werd geboren uit de geslachtsgemeenschap van Abraham met Hagar. Hij werd niet geboren uit het geloof van Abraham in een belofte. Want er was geen belofte die zag op nageslacht uit hem en Hagar. Er was slechts een belofte die zag op nageslacht uit hem en Sara.

Ezau was wel een zoon Izak, maar slechts een zoon naar het vlees. Hij werd geboren uit de geslachtsgemeenschap van Izak en Rebekka. Maar Ezau was geen geestelijke zoon. Want hij geloofde niet in zijn recht op de eerstgeboortezegen, maar verkocht die voor een bord soep.

Paulus gebruikt deze voorbeelden om te verduidelijken dat de meerderheid van de Israëlieten slechts Israëlieten naar het vlees waren. De meerderheid van de Israëlieten waren wel vleselijke zonen van Abraham en Izak. Maar het waren geen geestelijke zonen. Het waren geen geestelijke zonen, geen zonen van God, door het geloof in Gods beloften, zoals Abraham en Jakob dat waren. Ze hadden DE Belofte, Christus Zelf, in Wie alle beloften werden vervuld, verworpen en niet in Hem geloofd.

Daarom heeft God die meerderheid niet uitverkoren. God voorzag van eeuwigheid hun ongeloof en koos ze niet uit, als degenen die de beloften zouden beërven.

En daarover spreekt Paulus zijn droefheid uit.

Ik laat nu het begin van Romeinen 9 volgen, waar dit alles staat. Het staat er wat ingewikkeld. Daarom heb ik het eerst uitgelegd:

*Ik spreek de waarheid in Christus, ik lieg niet en mijn geweten getuigt mee door de Heilige Geest, dat het **een grote bron van droefheid** voor mij is, en een voortdurende smart voor mijn hart. Want ik zou zelf wel wensen vervloekt te zijn, weg van Christus, ten gunste van mijn broeders, mijn verwanten wat het vlees betreft. Zij zijn immers Israëlieten; voor **hen geldt de aanneming tot kinderen en de heerlijkheid** en de verbonden en de wetgeving en de eredienst **en de beloften**. Tot hen behoren de vaders, en uit hen is, wat het vlees betreft, de Christus voortgekomen, Die God is, boven alles, te prijzen tot in eeuwigheid. Amen! Ik zeg dit niet alsof het Woord van God vervallen is, want **niet allen die uit Israël voortgekomen zijn, zijn Israël. Ook niet omdat zij Abrahams nageslacht zijn, zijn zij allen kinderen**. Maar: Alleen dat van Izak zal uw nageslacht genoemd worden. Dat is: **niet de kinderen van het vlees zijn kinderen van God, maar de kinderen van (het geloof in) de belofte worden als nageslacht gerekend**. Want dit is het woord van de belofte: Rond deze tijd zal Ik komen, en dan zal Sara een zoon hebben. En dit niet alleen, maar zo was het ook met Rebekka, die zwanger was van één man, namelijk Izak, onze vader. Want toen de kinderen **nog niet geboren waren, en niets goeds of kwaads gedaan hadden (nog niet wel of niet in een belofte hadden geloofd)** – opdat **het voornemen van God, dat overeenkomstig de verkiezing is**, stand zou houden, niet uit de werken, maar uit Hem Die roept – werd tot haar gezegd: **De meerdere (de eerstgeborene, Ezau) zal (Gods belofte niet geloven en dus) de mindere (Jakob, de na Ezau geborene, die Gods belofte wel zal geloven) dienen**. Zoals geschreven staat: Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat (Romeinen 9:1-13).*

Deze laatste zin is een zinspel op de uitleg van de uitverkiezing in het vorige hoofdstuk, namelijk op Romeinen 8:28:

*En wij weten dat **voor hen die God liefhebben**, alle dingen meewerken ten goede, **voor hen namelijk die overeenkomstig Zijn voornemen geroepen zijn**.*

Paulus verwijst naar het feit dat God alleen diegenen van eeuwigheid heeft uitgekozen, van wie Hij wist dat ze Hem zouden liefhebben, dat ze Hem zouden liefhebben door in Hem te geloven. God heeft alleen **hen** ertoe bestemd om de beloften te beërven. **Alleen voor hen** zullen alle dingen meewerken ten goede. **Alleen hen** heeft Hij liefgehad in die zin, dat Hij ze uitkoos als erfgenamen. Maar degenen van wie Hij wist dat ze zijn beloften in ongeloof zouden verwerpen, degenen van wie Hij wist dat ze Hem in die zin zouden haten, heeft Hij op Zijn beurt gehaat in die zin, dat Hij ze van eeuwigheid heeft verworpen en niet heeft uitgekozen om de beloften te beërven.

God wist, dat Ezau Hem niet zou liefhebben en Hem en Zijn belofte metterdaad, in ongeloof, zou verwerpen. God wist, dat Ezau Hem op deze wijze zou haten. En in reactie daarop heeft God Ezau metterdaad gehaat en Zich voorgenomen om Hem niet te kiezen als iemand die Zijn belofte(n) zou beërven.

In feite zegt God: “Ik heb de hele wereld lief. Ik heb de wereld zo lief, dat ik Mijn eniggeboren Zoon heb gegeven, opdat eenieder die in Hem gelooft niet verloren gaat. Maar dat betekent wel, dat een ieder die NIET in Hem gelooft, WEL verloren gaat, omdat die persoon Mijn liefde, Mijn Zoon, verwerpt. En daarom verwerp ik hem.

Wat zullen wij dan zeggen? Is er onrechtvaardigheid bij God? (..) (Romeinen 9:14)!

Volstrekt niet (Romeinen 9:14)!

Het is Gods goed recht om Zelf te bepalen wie Hij aanneemt en wie Hij verwerpt:

*Want Hij zegt tegen Mozes: **Ik zal Mij ontfermen over wie Ik Mij ontferm en zal barmhartig zijn voor wie Ik barmhartig ben** (Romeinen 9:15).*

En dan volgt er in één zin een conclusie:

Zo hangt het (beërven van de beloften) dan (dus) niet af van hem die wil, ook niet van hem die hardloopt, maar van God Die Zich ontfermt (Romeinen 9:16).

Paulus zegt: “Een mens beërft de beloften niet door daarvoor hard zijn best te doen. Nee. Hij beërft de beloften door ze in geloof aan te nemen van een God, Die Zich over Hem ontfermt en Die ze Zelf in zijn leven tot stand zal doen komen, door Hem Zijn Geest te geven.”

Johannes zegt in zijn evangelie hetzelfde met wat andere woorden:

*Maar allen die Hem aangenomen hebben, **hun heeft Hij macht gegeven kinderen van God te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven; die niet uit bloed, niet uit de wil van vlees en ook niet uit de wil van een man, maar uit God geboren zijn*** (Johannes 1:12 en 13).

Daarna geeft Paulus nog een voorbeeld, maar nu van iemand die de beloften NIET heeft beërfd, omdat hij God NIET geloofde:

Want de Schrift zegt tegen de farao: Juist hiertoe heb Ik u verwekt: dat Ik in u Mijn kracht bewijzen zou, en dat Mijn Naam verkondigd zou worden op de hele aarde. Dus Hij ontfermt Zich over wie Hij wil, en Hij verhardt wie Hij wil (Romeinen 9:17 en 18).

De ouders van Farao hebben Farao verwekt. Maar omdat de ouders van Farao nageslacht van Adam en Eva zijn en God Adam en Eva heeft verwekt (Hij noemt Adam Zijn zoon), heeft Hij, via Adam en Eva en hun nageslacht, ook Farao verwekt. En Hij heeft van eeuwigheid voorzien, dat Farao Hem niet zou willen geloven. Daarom heeft Hij hem verworpen. Gods doel met Farao was niet zijn verheerlijking. Gods doel met Farao was niet hem Zijn beloften te laten beërven. Want Farao wilde God niet geloven en verhardde in ongeloof zijn hart. En nadat hij dat een aantal keren had gedaan, deed God wat Hij van eeuwigheid al had gedaan, omdat Hij Farao 's ongeloof al van eeuwigheid had voorzien, en verwierp Hij Farao ook daadwerkelijk in de tijd door zijn hart te verharden. Farao beërfdde de beloften niet. Hij werd niet verheerlijkt, maar hij verdronk met zijn leger in de Rode Zee. U kunt dit lezen in Exodus 3 tot en met 14.

Dat recht had God. God heeft het recht om Zelf te bepalen dat Hij verwerpt, wie Hem hebben verworpen:

Of heeft de pottenbakker geen macht over het leem, om uit dezelfde klomp klei het ene voorwerp tot een eervol, het andere tot een oneervol voorwerp te maken? En is het niet zo dat God, omdat Hij Zijn toorn wilde bewijzen en Zijn macht bekendmaken, met veel geduld de voorwerpen van Zijn toorn, voor het verderf gereedgemaakt, verdragen heeft (Romeinen 9:21 en 22)?

Paulus sluit Romeinen 9 af met een samenvatting van wat hij in dat hoofdstuk heeft gezegd:

*Wat zullen wij dan zeggen? Dit: dat de heidenen, die geen gerechtigheid (met de daaraan verbonden beloften) hebben nagejaagd, gerechtigheid verkregen hebben, gerechtigheid echter die **uit het geloof** is. Maar Israël, dat de wet van de gerechtigheid najaagde, is aan de wet van de gerechtigheid niet toegekomen. **Waarom niet? Omdat zij die niet uit geloof zochten, maar als uit werken van de wet. Want zij hebben zich gestoten aan de steen des aanstoots (Christus, en ze hebben niet in Hem geloofd), zoals geschreven staat: Zie, Ik leg in Sion een steen des aanstoots en een struikelblok. En: Ieder die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden*** (Romeinen 9:30-33).